

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 24.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690216704/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

at se, hvor vel min Førers Røst ledte mig hen, behersked mine Fødder, og da den var den stærkeste Drift, vandred jeg frem, endskønt jeg længtes tilbage.

En Tordenbrusen fyldte mine Øren og sitted gennem mine Lemmer. Jeg led frem; men en hylende Storm greb mig far og tvang mig til at krybe paa Hænder og Fødder hen over Klippens stejle Brink. Kun Luften selv gav Læ; thi der, hvor Klippen faldt brat af ned imod Dybet, standsed den lodret opstigende Luftstrøm den Storm, som rasede oppe og nede i Flugt med den Flade, der er Havets Ligevægt.

Med alle mine Sanser sonderrevne af Stormens Pres krøb jeg helt hen til Randen og kastede Blikket ned, og saa lamslaet blev jeg af, hvad jeg saa, at jeg rent forglemte min Plads i Rummet; men al min Sansning og Erindring optoges af det, der suged mit Blik i sig, og kun min Førers Røst besindede mig paa, at eet var jeg, et andet det Syn, jeg saa.

Imellem sorte Klipper som Hvalrygge drev som Skyer i den hidstigste Flugt et sonderrevet Hav. Kun dette Ord kan male den Dybde, der var imellem det øverste flyvende Skum og det dybeste Svælg, hvori Øjet saa ned, mellem Bølgebjærge, der lignede lodrette Have. Og her, dybt under de fraadeklædte Bølgekarne, der kastedes ind over Skærenes Skærm fra et som skytøje, sneklædte Fjældtækker indgaaende Hav, gynged en regelmæssig drønende, ølkegul Malstrøm, hvis Lød gennem mange Nuancer aftog i Glans og endte i Centrum i det dybeste Mulm.

Lige over for os, men skilt ved en Afgrund, strakte Klippen sig som et brædt, fladt Bord over det gule Svælg, der rørte sig rolig i den omkringhvirvlende Sø som Maven i en Kæmpepolyps form-skiftende Legeme.

Da hørte jeg Skrig. Did traadte mørke Mænd, og med Svøbeslag drev de lankede Mennesker ud paa det tomme Bord. Da var det, som en sort Øjsten blinkede i Malstrømmens Dyb, og dens Vægge hæved sig op i en Vold, og Slaverne kasted sig hylende ned for de sortklædte Mænd. Men disse tændte en Ild med Svovl og med Beg og varmede noget deri, og med glødende Tænger drev de de hylende Trælle mod Randen. Da tog de dødsdømte hverandre ved Haanden og dansede en vild og usømmelig Dans, saaledes som Fal-